

Marcel ha coronat la muntanya fins al pic.

afincat a Tarragona, que ens va deleitar amb trucs de màgia magnífica, sí, d'eixos que es veuen per la tele, com diuen els castellans "ver para creer". Van sortejar alguns regals i cap a la 1:00 tots a dormir que l'endemà ens havíem d'alçar a les 4:30.

Em desperto a les 4:30 quan sona el despertador, m'assomo fora de la tenda i no es veu ni una alma, aprofito per, sense fer molt de soroll per no despertar a Dani, enllestir l'equipatge. Les bicicletes ja les havíem carregades als cotxes ahir. A les 5:00 aproximadament tots són crits i corregudes dels de l'organització, perquè l'autobús ja estava allí. A les 6:00 marxem, no després de patir un poc per col·locar els equipatges, menys mal que els muntanyers van marxar ahir, sinó crec que no cabrien Després d'un viatge terrorífic, perquè

a un hotel que els organitzadors ens havien buscat, però els moros no volien traslladar les bicis i les maletes a l'esmentat hotel, el cap de l'organització va desaparèixer de sobte. El pobre Luís, també de l'organització (estic cremant esta paraula), però sense tanta responsabilitat com va poder, ja que no parlava francès per entendres amb els magrebins, els va convèncer i ho van portar a l'hotel. Arribem a l'hotel, en teoria de dos estrelles i quina sorpresa era pitjor que una pensió de mala mort de les d'ací. No vam tindre gana ni de dutxar-nos. Vam anar directament a dinar a una pizzeria ja que des de les 6:00 del matí no havíem menjat res hi eren les quatre de la vesprada.

Cap a les vuit van aplegar els muntanyers del Tubcal, tots rebentats, a les 10:00 vam anar

Les tendes on dormíem.

els conductors de l'autobús, que eren tres, conduïxen molt, però que molt temeràriament, a les 14:34 apleguem a Marrakech al lloc de partida.

Tots creíem que s'havia acabat l'aventura i la desorganització de l'organització (quin joc de paraules, no?), però que va!! Teníem reservades habitacions

sopar, després del sopar ens vam fer un whisquet, que per fi portava el cap de l'organització, que un cop tot solucionat va aparèixer com per art de màgia. Després, com a l'endemà havíem de marxar en furgoneta en Marcel i jo no vam voler anar a cap discoteca, ens van fer costat els altres muntanyers i vam tornar a "l'hotel". Uns "cigarrets" i a dormir.

Avui, 22 de març, ens alcem més tard, a les 9:00. Un esmorzaret i anem cap al zoco per fer les últimes compres de compromís. No hem vist els bascs, ahir ells van anar de marxa a una discoteca amb els portuguesos. Ens voltem tot el zoco, regatejant els preus finalment hem fet les compres, uns bongos, uns collarets, etc., etc. Quan marxàvem cap a l'hotel veiem als bascs, Aitor, Anne, Viñat, Maier i companyia, i ens acomiadem d'ells. A l'hotel, carreguem les coses d'en Carles i el duem cap a l'aeroport, ja que era dels que tenia primer el vol. Tornem i carreguem les nostres coses, ens acomiadem d'en Joan i en JAM i empenem la marxa cap a la península, ens queden 2.000 kms fins a casa.

Abans d'abandonar Marrakech, entrem a un hipermercat per comprar aigua i menjar pel camí i ens fem una hamburguesa per a dinar. Ja hi som a la carretera, de sobte ens para un policia, que deu voler ara?, ens diu que hem sobrepassat el límit de velocitat i en Marcel li diu que no, després d'amenaçar-nos dient que ere una infracció molt greu, ens dóna a entendre

L'hotel a Nkob tenia piscina.

S'ha trencat el furgó!!!